

הצנחנים חוזרים ל

תושבי סמוע. כאשר המשיך הטור בהתקדמותו, ועלה על דרך העפר הרחבה המובילה מ המשטרה אל הכפר, כבר חיכו לו הירדנים. חיילי צה"ל נתקלו בהתנגדות בשני מקומות: בתוך הכפר — שהוא בעצם עיירה מטופחת, בת 4000 תושבים; ומעבר לו. בתוך הכפר כבר הספיק להתמקם חיילים שכאו אליו כתגבורת, עת נפתחה ההתקפה על המשטרה. גם שרידי המגיני של המשטרה תפסו עמדות-הגנה חדשות. ואילו בני סמוע, כמו כל תושבי הר הברוק, מצויידי בנישק, ויודעים להשתמש בו.

ההיתקלות השנייה היתה מעבר לכפר, בשתי הנקודות בהן החליטו מפקדי הפעולה להציג חסימות. חסימה אחת נועדה למנוע כניסת תגבורת בדרך הצפונית; השנייה נועדה לחסום את דרך העפר המערבית. עוד לפני שיכלו הטנקים ונוסעי הוחלמים להתמקם בנקודות-החסימה נתקלו בתגבורת ירדנית שהיתה בדרכה לכפר המותקף. הטנקים היו צריכים להתגבר על שני תוחמים-לא-רתע, לפני שכבשו את ההסתעפויות החשובות.

★ ★ ★

ואז קרה דבר אשר קשה להסבירו: החלה זורמת תגבורת ירדנית במשאיות פתוחות, שנפלו טרף להתחחי הטנקים. בסך הכל עלו באש 15 משאיות כאלה, במבואות סמוע מצפון וממערב מספר ההרוגים, בסוג זה של היתקלות, היה חייב להיות גבוה מאד, הגיע מן הסתם לכמו עשרות. אבל הרדיו הירדני הודיע: רק ששה חיילים נהרגו.

תגבורת ירדנית אחרת נתקלה אף היא בנישק עדיף: ארבעה מטוסי-קרב האנטר 6 של חיל

מאז מיבצע סיני, לא פעלו כוחות ישראליים מעבר לגבול בשעות היום. להיפך: כל תורת הלחימה של צה"ל, בשנים אלה, היתה: להכות בלילה, ולהיסוג בטרם שחר. השבוע נהפך הסדר על פיו: המיבצע החל עם שחר. בשעה 6.15 בבוקר של יום א' חצו כוחות ישראליים את גבול ירדן בשני מקומות. היו לכך שתי סיבות: לשבור את השיגרה, ולהראות לירדנים כי הכוח העולה עליהם חזק מאד, ולכן לא כדאי להם להסתבך בלא-יודעין בפעולות נרחבות.

★ ★ ★

הכוח העיקרי היה מורכב מצנחנים מוסעים, ומטנקים. תפקידו: לחזור עד לכפר סמוע, בעומק של ארבעה קילומטרים מעבר לגבול, לפוצץ שם 40 בתים, ולסגת. על הכוח השני, שהיה קטן ממנו בהרבה, הוטלה משימה דומה, אבל צנועה יותר: לעלות על שני מאהלים בדואים, חירבת מרכז וחירבת גיבא, בנקודה מורחית יותר, להרוס את המאהלים תוך הפגנת-כוח. משימה זו בוצעה ללא היתקלות.

לא כן עם הכוח העיקרי. כבר בקילומטר הראשון מעבר לגבול נפתחה עליו אש מתחנת המשטרה של רוג'ים אל-מדפע. תחנה זו פוצצה בפעולת-תגמול קודמת, לפני כששה חודשים. בינתיים נבנתה מחדש, וחסמה עתה את הדרך לסמוע. הטור המשווריין פתח עליה באש, אך מתוך בית האבן הגדול המשיכו הירדנים לחסום את המעבר. התפתח קרב ממושך, כשתוחחי הטנקים הולמים בבית החדש, עד ששוב הפך לחורבה.

אך התחנה עשתה את שלה, לפני שנרמה. הקרב הועיק את מפקדי הכוחות בכל הגיורה, ואת